

‘Soms moet je ergens dwars doorheen rammen’

Beau van Erven Dorens (47) schreef begin deze eeuw zo'n tweehonderd columns voor Nieuwe Revu, die vanwege zijn harde uitspraken regelmatig het nieuws haalden. Ook in interviews is het vaak raak, zoals in april met zijn bijdrage aan ons artikel over de werkwijze van Kemna Casting, en het live op tv in stukken scheuren van een brief van de advocaat van het castingbureau. 'Ik heb nooit meer iets van de advocaat van Kemna gehoord. Ik nodig ze uit er een rechtszaak van te maken. Ik verheug me erop, laat ze maar komen!'

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE ANP

H

Heb je lang over je columnistschap voor dit blad moeten nadenken?

'Nee. Ik kom uit de *Folia*-traditie (tijdschrift Universiteit van Amsterdam, red.) met daarin Boudevin Büch en Theo van Gogh die elkaar Wasse-naarse brieven schreven. Eén van de mooiste dingen die je je toen kon voorstellen was een column in Nieuwe Revu waarin je wild mocht uithalen, zoals zoveel prominenten dat al eerder hadden gedaan. Toen ik 'm uiteindelijk zelf kreeg was ik natuurlijk ongelooflijk gelukkig. Ik kwam in die tijd net kijken bij de televisie en was een beetje een *angry young man* die overal wel iets van vond. Uiteraard was mijn waarheid ook dé waarheid en die wilde ik zo hard mogelijk vertellen. Je raadt het al, dat werd me niet in dank afgenomen.'

Dat lag dus mooi in de lijn met je eerste programma: *Alles voor de Kijkcijfers*?

'Dat programma was pure ironie en kwajongensgedrag op televisie. Voor Nieuwe Revu mocht ik in de pen klimmen en op die manier scherp uit de hoek komen. Van kinds af aan was ik al aan het

schrijven, ik heb het altijd geweldig gevonden. Ik deed het op mijn zestiende voor het *Bloemendaals Nieuwsblad*, de *Heemstedse Courant*, de *Koerier* en het *Haarlems Dagblad*. Toen ik eindelijk een echte column kreeg werd het tijd om alle ik mensen die iets op televisie deden van onder uit de zak te geven. Ik ging er daarbij heel hard in.'

Doe je dat ook op verjaardagen?

'Nee, eigenlijk ben ik een heel aardige jongen. Maar in zo'n column heb je vierhonderd woorden waarin je zulke lekkere klappen kunt uitdelen. In mijn optiek klopte alles wat ik schreef en ik sta er vaak ook nog steeds achter. Ik herinner me enorme fitties met Paul Witteman, Joost Zwagerman, Matthijs van Nieuwkerk en Gerard Joling. Ook in mijn tijd als columnist voor het *NRC* en *Het Parool*, waar ik er ook weer keihard in ging. Allemaal leuk en aardig, maar op een gegeven moment kom je al die mensen ook in het echt een keer tegen en blijken het toch wel aardige jongens te zijn. Of ze komen woedend op je afgestormd, dat kan natuurlijk ook. Neem bijvoorbeeld die opgepompte jongen van *Studio Sport*, Henry Schut. Een schat van een kerel maar in zijn programma behoorlijk saai. Ik roep dat dan in *RTL Boulevard* en hij begrijpt daar vervolgens helemaal niets van.'

Wat doe je als iemand je er op een feestje op aanspreekt?

'Dan loop ik er niet voor weg en hebben we het erover. Soms komt het door zo'n gesprekje ook weer goed en is het zand erover. Ik kan me herinneren dat ik Youp van 't Hek op papier eens goed te grazen heb genomen over zijn vreemdgaan en dat daar ook een confrontatie op volgde. In de stijl waarop hij zelf ook altijd schrijft vulde ik een hele pagina over hoe hij in elk stadje een ander schatje had. Of dat echt waar was weet ik niet, maar één affaire was in ieder geval bekend. Tijd om de man die altijd alles en iedereen de maat neemt nu eens zelf de maat te nemen. Zijn we jaren later een kop koffie met elkaar gaan drinken en kwam het toch nog goed. Ik kan ontzettend goed met hem opschieten, maar ik hoef toch niet alles leuk te vinden wat hij schrijft? Matthijs van Nieuwkerk, nog zo iemand. Over hem heb ik columns lang over dat gekke haar van hem geschreven waardoor het op een gegeven moment een beetje z'n eigen leven ging leiden. Nu lachen we er samen om maar bij Joost Zwagerman lag het anders. Hij was enorm geraakt door de manier waarop ik hem te grazen nam. Zijn boeken werden, in mijn optiek, almaar slechter. Als je begint met een waanzinnig goed boek en dan langzaam ten onder gaat in de romanwereld, is dat jammer. Bovendien schreef ik gemene dingen over hoe pokdalig hij wel niet was. Super-

naar natuurlijk, helemaal wanneer je elkaar dan ineens tegenkomt op het Boekenbal en je het eigenlijk best goed met elkaar blijkt te kunnen vinden. Samen met Kitty, de vrouw van Harry Mulisch, stonden we aan de balustrade bij de legendarische trap van Mulisch wat te praten en hebben we het weer weten bij te leggen.'

Heb je weleens bedreigingen gehad?

'Jazeker. Nadat ik in *RTL Boulevard* een aantal dingen riep over een groep belasting ontduikende kampers, kreeg ik een brief met een kogel erin opgestuurd. Heb ik een paar dagen tussen twee politieauto's ingereden. Bumper aan bumper zonder enige bewegingsvrijheid. Ik nam het zelf echter totaal niet serieus en heb de kogel nog steeds thuis liggen. Deze bedreiging is trouwens in niets te vergelijken met de situaties waar John van den Heuvel mee moet dealen. Wat hij meemaakt is echt verschrikkelijk.'

Met heftige uitspraken maak je niet altijd vrienden.

'Op een gegeven moment ging ik in mijn Revu-columns commentaar leveren op mijn eigen zender. In 2001 werkte ik bij Veronica, waar ik *Big Brother* en een aantal andere programma's maakte, en wat later de nieuwe naam Yorin kreeg. Spreek dat maar eens hardop uit, dan hoor je duidelijk de Engelse benaming voor urine. Dat schreef ik dus ook op. Hoe ongelooflijk dom het was om je naam, na lang wikken en wegen, te veranderen in urine, terwijl Veronica misschien wel de allerbeste naam is die je kunt hebben. Not done in die tijd, en mijn baas Kees Gerritsen met zijn souschef Erland Galjaard waren dan ook not amused. Twee weken later ging ik daar nog eens overheen door in een leren jack en met ontbloot bovenlijf op de cover van Revu te gaan staan en daarnaast de kop: 'Beau is boos'. In het blad zelf deed ik mijn column van veertien dagen eerder nog eens dunnetjes over. Waren ze nog bozer! Nog eens twee weken later, toen ik in Italië bij mijn schoonouders op bezoek was, kreeg ik uiteindelijk het bericht dat ik eruit lag. Ontslag! Ze waren helemaal klaar met mijn vervelende, obstinate gedrag. Ik heb daar uiteindelijk van geleerd dat je misschien wel gelijk kunt hebben, maar dat je met het uiten daarvan jezelf tegelijkertijd ook enorm in je gezicht kunt slaan.'

Nu, jaren later, mag je een tweede serie van *Five Days Inside* maken. Heeft dat je als mens nieuwe inzichten gegeven?

'Ik ben net een week in zorginstellingen als Villa Pardoos en het Rosa Spierhuis, het bejaardentehuis voor kunstenaars, geweest. Daarmee krijg je niet alleen een dwarsdoorsnede van ons zorgsysteem, maar zie je ook hoe Nederlanders omgaan

met hun zieken, ouderen en kinderen. Vrijwilligers en andere mensen die met weinig salaris toch veel inzet tonen, komen daar tot heel mooie dingen. Aan de andere kant is het ook wreed om te zien hoe sommige bejaarden geen cent te maken hebben en maandenlang van niemand bezoek krijgen. Het is allemaal heel dubbel. Eigenlijk zou de minister zelf eens een soort *Five Days Inside* moeten doen, bestaande uit een werkbezoek van een dag of twintig waarbij steeds twee dagen een andere locatie wordt aangedaan. Dat zou waanzinnig verhelderend zijn.'

Nieuwe Revu en RTL Boulevard worden beide weleens riooljournalistiek genoemd. Hoe treed je daar tegenop?

'Je kunt het maar het beste van je af laten glijden als mensen het niet tot de kwaliteitsjournalistiek vinden behoren, en omarmen als een geuzennaam. Nieuwe Revu heeft altijd een enorme power gehad en ook nu gaat het weer hartstikke goed. Het is een blad met een enorme traditie waar grote journalisten en schrijvers voor gewerkt hebben. Bij Boulevard is het niet anders. Je zit in het oog van de storm en krijgt het dus voortdurend voor je kiezen. Ik durf te beweren dat sommige journalistiek die wij bedrijven, zoals onze misdaad, een behoorlijk hoog niveau heeft. Dat gelul over Beyoncé en Barbie gaat natuurlijk nergens over, maar dat hoort er nu eenmaal bij. Het gaat van links naar rechts. Laatst schreef journalist Arjen Fortuin, zo'n muggenzifter van *NRC Handelsblad*, dat wij ideale afwastelevisie maken. Daar heeft hij volkomen gelijk in en dat is ook precies wat het moet zijn. Je krijgt elke avond iets mee over Nederland, er wordt een beetje gepraat en dat alles in een hoog tempo. Van een onderwerp over André Hazes jr. tot Willem Holleeder, met af en toe even lachen of een gepeperde mening en dan is het weer voorbij. Dat is wat Boulevard altijd al is geweest. Net als Revu, een soort slagroomtaart die je aan het eten bent, maar waar je goede misdaad- en onderzoeksjournalistiek dan weer naast kunt leggen. Waanzinnig mooie foto's erbij. Echt een mannenblad.'

Waar staat Boulevard over vijf jaar?

'Er is maar één ding wat wij fout kunnen doen en dat is met alle winden meewaaien om zodoende een commercieel vehikel te worden voor allerlei tv-programma's en sterren die gepitcht moeten worden. Ik ben het soms weleens eens met de kritiek dat Boulevard z'n tandjes een beetje >

NIEUWE REVU ONTMOET BEAU VAN ERVEN DORENS

Waar? De afgelopen maanden fanatiek op WhatsApp en voor dit interview telefonisch. Wanneer? Maandag 14 juli rond lunchtijd. Verder nog wat? Beau wisselt tijdens het gesprek enkele keren tussen bellen en scrollen over Google Maps. Hij loopt op straat en is de weg kwijt. Coördinatie is belangrijk om onder de knie te krijgen tijdens kitesurfen, iets wat hij over een tocht van 130 kilometer van Hoek van Holland naar Den Helder besloot te doen. Samen met oud-schaatsers Mark Tuitert en Rintje Ritsma en windsurfers Stephan van den Berg en Lillian de Geus haalt hij hiermee geld op voor de Hartstichting. Beau: 'Ik heb verschillende hartpatiënten in mijn familie en weet met welke onzekerheid zij moeten leven. Wat kitesurfen betreft ben ik een beginnende en nog lerende, maar hoe groter de uitdaging, hoe liever ik 'm aanga.'

'Ik was een angry young man die overal wel iets van vond. Uiteraard was mijn waarheid ook dé waarheid en die wilde ik zo hard mogelijk vertellen'

‘Een paar vrienden van Job Gosschalk riepen verontwaardigd dat ik moest worden aangeklaagd voor smaad en laster. Stelletje paardenlullen’

kwijt was geraakt en ik probeer er nu alles aan te doen om die tanden weer terug te zetten. Collega's als Peter van der Vorst, Frank Dane, Peter R. de Vries en John van den Heuvel hebben het in zich om af en toe een beetje gemeen te zijn. Met hen brengen we scherpheid en eerlijkheid op de buis en hoe meer we daarvan hebben, des te beter. Zonder dat je daarbij overigens moedwillig de beledigende kant op gaat. Als je dat doet, ontploft het altijd weer terug in je gezicht. Bij mij in ieder geval wel.'

In de Volkskrant uitte je onlangs kritiek op Sven Kockelmanns harde manier van interviewen. Heeft hij je al gebeld?

'Nog niet, haha. Maar als dat ervan komt, zal ik hem uiteraard te woord staan. Wat ik in dat gesprek probeerde aan te geven, is dat sommige journalisten ontzettend stoer doen door honderd keer dezelfde vraag te stellen in de hoop op een bevredigend antwoord, maar dat vervolgens honderd keer niet krijgen. Ik betwijfel of dat een techniek is die echt goed werkt. Neem bijvoor-

beeld een sportinterview waarbij de verslaggever vraagt: "Je had moeten scoren, waarom deed je het niet?" En dan nog eens: "Je had moeten scoren, waarom deed je het niet?" Voordat de speler in kwestie überhaupt fatsoenlijk antwoord kan geven. Ik vind het een wonder dat die voetballers zo'n verslaggever niet gewoon een hoek geven. Los daarvan is de keuze voor onderwerpen van sommige redacties ook iets om je vraagtekens bij te zetten. Als je ziet hoeveel aandacht er vorige maand is geweest voor onze Thaise grotjongens, dan is dat het antwoord op alles. Een groep lokale voetballertjes dat dagenlang heeft vastgezeten in een grot en gered moest worden. We hebben in het hele universum blijkbaar maar één interessant nieuwsitem gehad, want van CNN tot de NOS, iedereen had het over die grotjongens. Ontzettend zielig en best een interessant verhaal, maar toch niet het belangrijkste nieuws waar je dagenlang je journaal mee moet openen? Alle oorlogen, toestanden in Syrië of ellende met Donald Trump aan de kant, de grotjongens moeten gered worden! Journalisten doen alsof dit

soort gebeurtenissen een eerste levensbehoefte zijn, maar eigenlijk is het simpel entertainment. Sinds mijn eerste columns voor Nieuwe Revu probeer ik daar al een punt van te maken. Nieuws, hoe wreed ook, is gewoon entertainment en clickbait. Dat vinden journalisten absoluut niet leuk om te horen, want ze denken dat het allemaal superbelangrijk is wat ze aan het doen zijn.'

Je schreef in het verleden twee keer over zaken die we nu omschrijven als #MeToo. Waarom is destijds de bom niet gebarsten en nu wel, denk je?

'Soms is heel hard op de trommel slaan niet voldoende, maar moet je er dwars doorheen rammen. Niet elke eerste klap komt direct aan. Als één iemand het zegt stelt het nog niet zoveel voor. Pas als er meer volgen, kun je er wat mee. De *New York Times*-journalisten die maandenlang onderzoek hebben gedaan naar Harvey Weinstein, kwamen uiteindelijk ook met een aantal namen naar buiten die bereid waren volledig open kaart te spelen. Dat zorgde voor het sneeuwbaaleffect dat je nodig hebt. Mensen als Katja Schuurman die roepen dat dergelijke beschuldigingen niet in de media maar voor de rechter moeten komen hebben ongelijk. Het moet juist via de media gaan, zodat meer mensen zich sterk genoeg voelen om een verklaring af te geven. Het kan mij eerlijk gezegd niet ver genoeg gaan wat betreft de zuiveringen in die business. Wat hebben we bijvoorbeeld aan dat opgerichte meldpunt waar slachtoffers met hun daders moeten gaan praten over wat er gebeurd is? Echt kansloos! Ik ben er nog steeds niet over te spreken wat er allemaal gebeurt bij die castingbureaus, want wie zegt mij dat die wereld nu eindelijk verschoond is van alle onbehoorlijke praktijken die we de afgelopen maanden gehoord hebben? En dan die naamswijziging van Kemna Casting naar Post/Castelijng Casting, wat heeft dat voor zin? Het is enkel uiterlijk vertoon maar het zegt verder niks.'

Jouw ervaring met Job Gosschalk, die naaktfoto's van je wilde maken om ze vervolgens in het buitenland te verkopen, haalde dit voorjaar de headlines. Eerder deed dat het niet.

'Ik schreef het voor het eerst begin jaren 90 op in *Propria Cures* en zes jaar geleden nogmaals in de *Varagids*. Geen haan die er naar kraaide, op een paar vrienden van Job na die verontwaardigd riepen dat ik moest worden aangeklaagd voor smaad en laster. Stelletje paardenlullen. Driemaal is scheepsrecht, want toen ik er in april opnieuw over vertelde in Boulevard was de beer ineens wel los en ontving ik tientallen reacties van mensen die hetzelfde was overkomen. Waaronder de grootste sterren van Nederland, die te laf zijn om

er zelf mee naar buiten te komen. Maar goed, zo is het nu eenmaal.'

De dag na het Nieuwe Revu-artikel De Methode Kemna spraken we er samen over in RTL Boulevard, waarin je een brief van Kemna-advocaat Christiaan Alberdingk Thijm live op tv verscheurde. Was dat een last-minute actie?

'Absoluut, echt in the heat of the moment. Een kwartier voor de uitzending kreeg ik die brief, bestaande uit drie kantjes, pas in handen. Met mijn linkeroog op de autocue waarin ik nog wat teksten stond aan te passen, rechts op de brief waarin alleen maar stond dat ik bijna niks in de uitzending mocht zeggen. Ik scande die brief aan alle kanten toen de opnameleider zei dat ik op moest. Hij wilde het papier daarop tot twee keer toe van me afpakken maar ik hield 'm stevig vast. Ik liep naar de desk, gaf jou ook een exemplaar en ging klaarstaan om de uitzending te openen. Tijdens het gesprek op zender begon ik me vervolgens zo op te winden, tot er uiteindelijk iets bij me knapte. Want het is toch ook onbehoorlijk? Dat wij netjes onze journalistiek bedrijven en we dan op het allerlaatste moment worden gekneveld door een batterij advocaten van Kemna Casting. Ze hebben Alberdingk Thijm, wat een goede gast is, op iedereen afgestuurd. Op Boulevard, op Revu, op jou en op je hoofdredacteur, plus alle anderen die er ook maar iets over wilden zeggen. Als een soort bloedhonden om de media proberen het zwijgen op te leggen. Als dit echter de manier is waarop zij denken iedereen stil te houden, dan hebben ze het goed mis. Ik heb er overigens ook nooit meer iets van gehoord en ik nodig ze uit om er nog eens een keer een rechtszaak van te maken. Ik verheug me erop, laat ze maar komen!'

Het heeft er in zoverre voor gezorgd dat jouw woorden 'lik m'n reet', die je uitsprak tijdens het verscheuren van de brief, de rechtszaal hebben gehaald tijdens het kort geding dat Kemna tegen Nieuwe Revu heeft aangespannen.

'Dat is waar ja, haha. Het hele idee dat jij daar, samen met je hoofdredacteur, in die rechtszaal zit tegenover die hele grote groep Kemna-mensen die allemaal precies weten wat er aan de hand is en een dikke laag boter op hun hoofd hebben, is natuurlijk bizar. Ik zeg niet dat ze de praktijken van Job Gosschalk hebben gefaciliteerd, maar ze hebben het wel allemaal geweten.' ✖